

HAN VINGUT UNS AMICS INSTAL·LACIÓ AUDIOVISUAL

Lúa Coderch, Martí Ruiz i Lluís Nacenta

Exposició Del 9 al 20 de març de 2010

Març de 2010

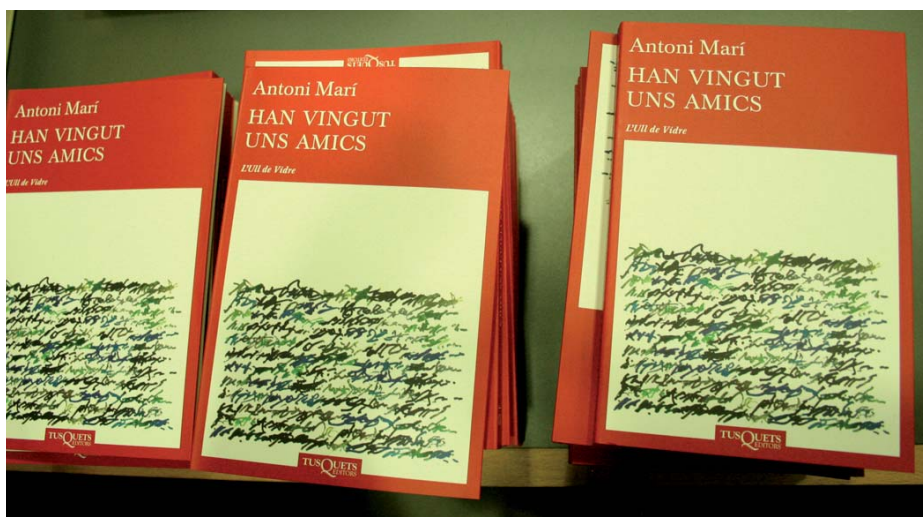
Aquesta instal·lació és la nostra lectura del poema *Han vingut uns amics* d'Antoni Marí, publicat per l'editorial Tusquets.

El poema no és un text narratiu, sinó un sistema de fragments disposats en l'ordre de l'espai i el temps de la literatura -aquí en paral·lel, allà sobreposats, aquí en redundància, allà en contradicció, i que dirigeixen múltiples mirades, des de diversos moments i llocs, sobre una sola idea. A la instal·lació, aquestes mirades prenen cos en diverses veus, que ara s'ajuden o es pertorben, ara se sumen o es neguen, i configuren una presència múltiple que, malgrat la seva riquesa i eloqüència, no aconsegueix trencar la soledat. La soledat, l'única condició en què es poden veure els canvis lentíssims de la llum.

En la realització d'aquesta obra hem comptat amb la col·laboració d'Antoni Marí, Joan Bestard i Jesús Martínez Clarà, que hi han posat les veus, i el suport logístic d'Eina, Escola de Disseny i Art, el Laboratori d'Art Sonor de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona i Tusquets Editores.

Han vingut uns amics, el nou llibre d'Antoni Marí, és un llarg poema que transgredeix les fronteres dels gèneres, partint d'una experiència emotiva i intensa, i porta el lector al coneixement del que només la poesia pot copsar. Escrit en una llengua precisa i subtil, el poema, d'una rara originalitat, dona nom i sentit a allò que es clou rere l'artifici del llenguatge.

«Aquí em teniu, com han fet tants d'altres, tancats a llocs remotíssims per posar ordre a la seva vida.» El protagonista líric d'*Han vingut uns amics* passa la convalescència a

una casa solitària, «un lloc allunyat de tot, i del tot fronterer», on fa memòria de les pèrdues i el dany, i on només sembla que queda l'aprenentatge de les darreries i el consol del pensament. Tanmateix, l'itinerari del seu ànim caigut pel present de la malaltia

i per la part obscura de l'experiència acaba desvetllant el més secret de la persona. El dolor esdevé llavors una experiència il·luminadora, i les intermitències del cor, la veritable consciència del que roman i del que és necessari.

